

Az öröm

“Maga az Isten jön el, hogy szabadulást hozzon nektek. Akkor megnyílik a vakok szeme, és a süketek füle hallani fog. Ugrándozik majd a sánta, mint a szarvas, és a némák nyelve ujjongva ujjong.” – jövendőli Izajás proféta.

A világban működő törvények szerint a vakok nem láthatnak, a süketek pedig nem hallanak. Karácsonykor olyasvalaki jött a Földre, aki megnyitotta a füleket és a szemeket, de nem csak fizikai értelemben. Érkezett egy törékeny kisgyermek, aki az Isten szándékát hordozva gyógyulást jelent sokak számára ma is.

Érezzük-e Izajás proféta szavai nyomán annak súlyát, hogy az Isten számára semmi sem lehetetlen, és felismerjük-e azt, hogy a fizikai gyógyulásnál sokkal nagyobbak az erkölcsi csodák? Isten fényében mindkettőnek örülhetünk.

Az öröm vasárnapján tegyük fel a kérdést ömnagunknak, hogy megtanultunk-e szívből örülni? Minden napon megadatik számunkra az esély arra, hogy örömmel forduljunk saját életünk és embertársaink felé. Az öröm is Isten ajándéka, de a földi dolgokban való gyönyörködés képességét megköszönve, ne szűnjünk meg a teremtet világon kívül keresni boldogságunk igazi forrását. Szemeink, füleink, lábunk és nyelvünk rendeltetésszerű használata elsősorban azt jelenti, hogy látásunk, hallásunk, útjaink és szavaink mind Isten dicsőségét és saját lelkünk jólétét kellene szolgálni. A tiszta örömök megélésében lássuk meg azokat a mér földköveket, amelyek előrevetítik az örök boldogság ígértét. Az öröm által kapcsolódunk a számunkra kedves, földi dolgokhoz. Ez nem bűn, hanem a teremtés által kapott képesség gyakorlása, ugyanakkor Isten szeretetének jele is, hiszen úgy helyezte az embert a világba, hogy abban otthon érezze magát. Az örvendezés kegyelme ezt a jóléti állapotot erősíti.

Lényeges különbség van azonban az öröm és a tobzódás között. A mindennapokba ragadva, a gyorsan teljesülő kívánságok forgatagában hamar elszédülhetünk. A hamis bőségtudat belső érzékszerveinket tompító csapdájában nem csak az Ajándékozót téveszthetjük szem elől, hanem elveszíthetjük a hála képességét is.

A teremtet embernek szem előtt kell tartania azt, hogy öröme a hiányból és a határoeltságból születik. Szeressük ezeket, tudatosítsuk szükségességüket. Ez egyre nehezebb,

hiszen a fogyasztást ideális életformaként hirdető média és társadalom pejoratív konnotációval beszél a hiányról, amelyet azonnal ki kell elégíteni. Így vesz el a várakozás varázsa, a várakozás időszakában termő jó és a “megérkezés” fölötti felhőtlen öröm.

Vigyáznunk kell, hogy éberségünket megőrizve emlékezzünk a próféták várakozására. Így látható közelségbe kerül a örömeink feletti hála felindítása önmagunkban minden nap.